

A woman with dark hair in a braid, wearing a brown tunic and a blue cape, holds a dagger in her right hand. She has tattoos on her arms and legs. The background is a smoky, blue-tinted environment.

Peter V.
Brett
Trun lebek

TRIFID

Peter V. Brett
Trůn lebek

Tato kniha ani žádná její část nesmí být kopírována, rozmnožována ani jinak šířena bez písemného souhlasu vydavatele.

The Skull Throne
Copyright © 2015 by Peter V. Brett
Ward artwork designed by Lauren K. Cannon, copyright Peter V. Brett
All rights reserved.
Translation © Miroslava Polová, 2015
Cover © Larry Rostant, 2015
© Stanislav Juhaňák – Triton, 2015
ISBN 978-80-7387-931-0

Stanislav Juhaňák — TRITON, Vykáňská 5, 100 00 Praha 10
www.tridistri.cz

Peter V.
Brett
Trun lebek

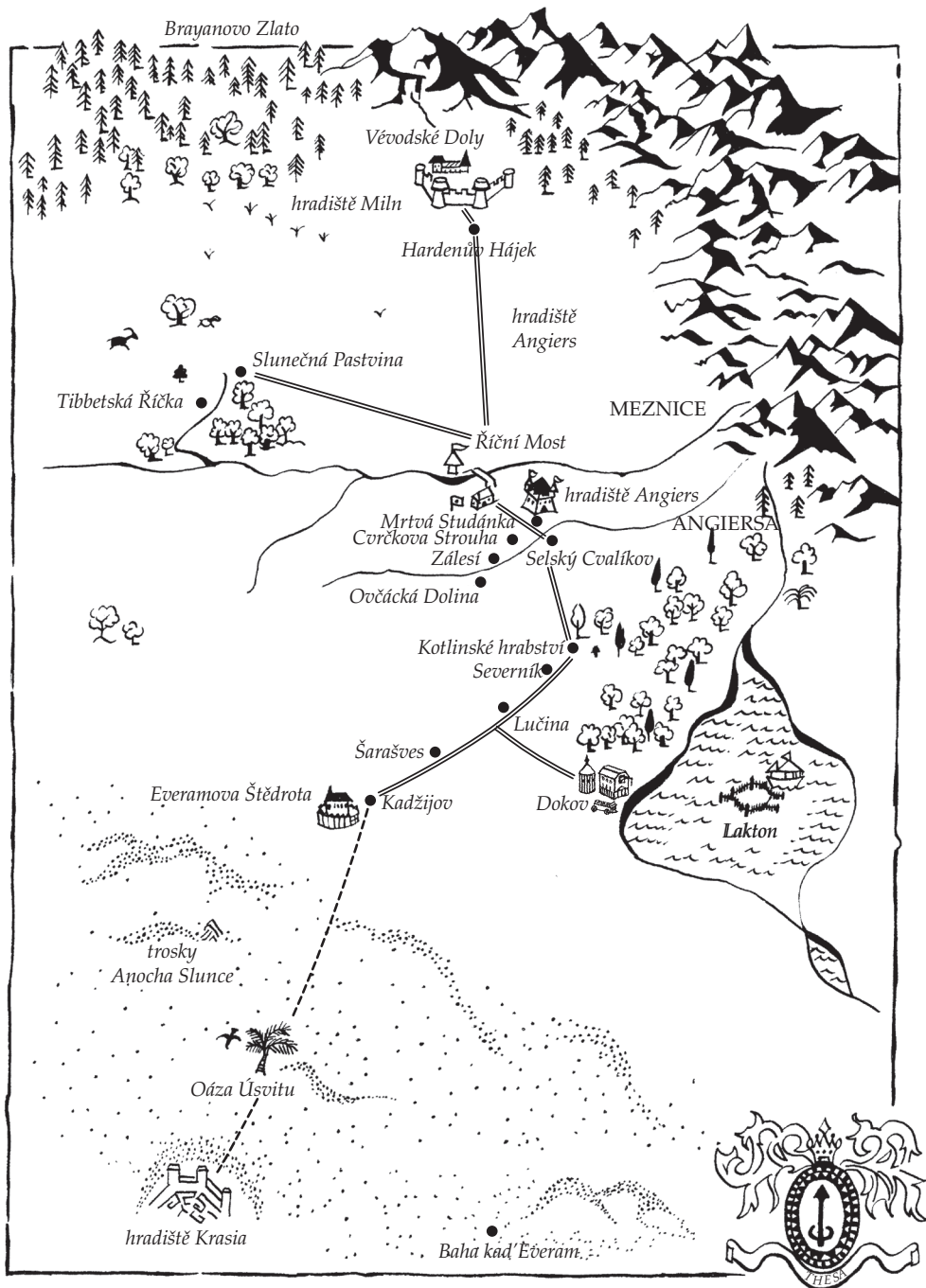

Peter V.
Brett
Trůn lebek

Stanislav Juhaňák – TRITON

Trůn lebek je dílem fikce. Jména, postavy a události jsou výplodem autorovy představivosti nebo jsou používány fiktivně. Jakákoli podobnost se současným děním, místy či osobami, ať živými či mrtvými, je zcela náhodná.

Lauren

Mapu dle Andrewa Ashtona překreslila Markéta Adamová.

Poděkování

Já jsem tu knihu sice napsal, ale existuje mnoho lidí, jejichž trpělivost a usilovná práce na finalizaci tohoto uměleckého díla, které se k vám dostalo – ať už si ho užíváte v jakékoli formě – si zaslouží ocenění.

Cassie, moje fantastická dcera, díky jejíž péči musím pravidelně vypínat a žít tady a teď a která mi pomáhá vidět svět úplně jinak. Moje máma, která bez vědomí redaktorů a korektorů dělá spoustu jejich práce. Joshua, můj agent a nejdůkladnější redaktor, a jeho skvělý tým v JABberwocky Literary a jejich mezinárodní spolupracovníci.

Myke Cole, který čte všechny verze a chápe všechny trable. Jay a Amelie, kteří si vždycky udělají čas na čtení.

Moje asistentka Meg, která dělá víc, než tuší, aby mne uchovala při zdravém rozumu.

Larry Rostant, který dokáže zachytit mé postavy, jako by mi vyšly přímo z mysli. Lauren K. Cannon, která navrhla chrany, a Karsten Moran, která mě přiměla hledět s úctou na svou novou fotku autora.

Moji audiovypravěči Pete Bradbury a Colin Mace, díky nimž jsem se cítil jako dítě, jemuž čte dědeček, a herecký a technický soubor v GraphicAudio, z jehož produkce se to všechno zrodilo.

Moji nakladatelé z celého světa – redaktori, kteří mi vždycky věřili, a spousta grafiků, korektorů, sazečů a lidí z marketingu, kteří za scénou pracují na tom, abych já vypadal ještě úctyhodněji, než si zasloužím, a zejména moji překladatelé, jejichž dílo je herkulovské.

Káva. Ty jsi má věrná družka.

Ale nade vše děkuji tobě, Lauren Greene, přítomné v každé chvíli s útěchou a nedocenitelnými radami – osobními i profesionálními. A co je ještě důležitější, tobě děkuji za to, že vlastním příkladem ukazuješ, jak být v životě úctyhodný a úspěšný.

Prolog

Bez vítěze

333 p. N. podzim

„Ne!“ chňapla Inevera naprázdno do vzduchu, když se Par'chin vrhl z útesu a jejího manžela strhl s sebou.

A s nimi vzal i všechnu naději lidstva.

Na protější straně soubojového kruhu stejně tak vykřikla Leesha Pa-pírova. Přísné rituální zákony *dominu šarúm* byly zapomenuty, svědci z obou stran se nahrnuli k propasti, společně se stísnilí na srázu a zrakem se snažili proniknout do tmy, která soky pohltila.

V Everamově světle viděla Inevera ve tmě jasně jako za bílého dne, svět jí vykreslovala magická záře. Ale magie tíhla k životu a toho bylo dole, na holé skále a hlíně, málo. Ti dva, kteří ještě před chvílíčkou plau-nuli jasně jako slunce, se rozplynuli v matném, šerém světle volné ma-gie, lnoucí k zemi.

Inevera pootočila náušnicí s *hora-kamenem*, uloženým uvnitř a nala-děným na svůj protějšek na manželově uchu, ale neslyšela nic. Náušni-ce mohla být z dosahu nebo se mohla při pádu rozbít.

Nebo není co slyšet. Ovanul jí mrazivý horský vítr a Inevera potlačila zachvění.

Přelétla pohledem ostatní shromážděné na okraji, četla v jejich ob-ličejích, hledala náznak zrady, známku, že někdo z nich věděl, co se stane. Četla i v magii, která z nich vyzařovala. Čelenka z chráněných elektrových penízků jí neumožňovala číst v duších tak plynně jako Kadžiho koruna jejímu manželovi, ale i tak byla ve čtení pocitů čím dál zběhlejší. Zděšení bylo zřetelné v celé skupině. Člověk od člověka se drobně lišilo, ale tento výsledek neočekával nikdo z nich.

Vyděsilo to dokonce i Abbana, toho úlisného lháře, který vždycky něco tajil. On a Inevera byli zarputilými soky a navzájem se snažili jeden druhého odstranit, ale Ahmanna miloval tak, jak jen bezectný *chaffit* dokáže milovat, a jestli se ukáže, že je Ahmann mrtvý, bude na tom Abban tratit víc než kdo jiný.

Měla jsem přece jen dát Par'chinovi do čaje jed, pomyslela si Inevera při vzpomínce na Par'chinův bezelstný výraz té noci, kdy se vynořil z pouště s Kadžiho kopím. Píchnout ho jehlou namočenou v hadím jedu. Dát mu do lůžka brejlovce, než si půjde zdřímnout před alagaišarakem. Nebo i tvrdit, že mě urazil, a zabít ho holýma rukama. Cokoli, jen to nenechávat na Ahmannovi. Jeho srdce bylo příliš čisté na vraždu a zradu a nemohlo ho zlomit ani to, že je osud Aly na vážkách.

Bylo. Už na něj myslí v minulém čase, i když je pryč jen pár vteřin.

„Musíme je najít.“ Ten hlas jí zněl z mílové dálky, přestože její nejstarší syn Jayan stál hned vedle ní.

„Ano,“ souhlasila Inevera, pořád ponořená ve víru myšlenek, „ale v té tmě to bude těžké.“ Kolem útesu už krákali větrní démoni a byl slyšet i burácivý řev kamenných horských. „Vrhnu horu, aby nás vedla.“

„Do Jádra s čekáním na horu,“ ulevila si Par'chinova *Dživa Ka*, odstrčila Rojera a Gareda, lehla si na břicho a přehodila nohy přes okraj útesu.

„Renno!“ Leesha ji chtěla chytit za zápěstí, ale Renna byla rychlejší a svižně se spustila z dosahu. Z té dívky vyzařovala jasná magie. Ne tak jasná jako z Par'china, ale jasnější než z kohokoli jiného, koho kdy viděla. Prsty a špičky zarývala do skalní stěny jako démonské drápy, tak ostře, až kámen pukal a skýtal jí oporu.

Inevera se obrátila k Šandžatovi. „Jdi za ní. A nechávej za sebou značky.“

Sloužilo mu ke cti, že strach, který projel jeho aurou při pohledu na útes, nedal najevo ani v nejmenším. „Ano, Damajo.“ Udeřil se pěstí do hrudi, zavěsil si kopí a štít na záda, lehl si na břicho, přehoupl se přes okraj a opatrně slézal dolů.

Inevera si v duchu říkala, jestli ten úkol nebude nad jeho síly. Šandžat byl silný jako každý muž, ale té noci ještě nezabil žádné demony a neměl tu nadlidskou sílu, která umožňovala Renně am'Sedlák vyrývat si vlastní cestu.

Ale *kaišarúm* ji překvapil – a možná i sám sebe – protože prostě využíval řadu štěrbin, které si vyryla pro sebe Par'chinova žena. I on se zakrátko rozplynul v šeru.

„Jestli chceš nejdřív vrhnout ty svoje kostky, tak sebou hoď, ať se už můžeme pustit do pátrání,“ ozvala se Leesha Papírova.

Při pohledu na tu žírňanskou děvku musela Inevera krotit bublající vztek, aby nevyvřel a ona neztratila svůj důstojný výraz. Samozřejmě že chce vidět, jak Inevera vrhá kostky. Nepochybně je celá žhavá naučit se prorocké chrany. Jako by neobrala Ineveru o dost i bez toho.

Nikdo jiný to nevěděl, ale kostky jí řekly, že Leesha nosí pod srdcem Ahmannovo dítě, které ohrožuje všechno, co Inevera vybuodovala. Bojovala s touhou vytasit nůž, vyříznout jí to dítě z břicha a skoncovat s tím trápením ještě dřív, než začne. Nedokázali by jí v tom zabránit. Tihle Žírňané byli sice zdatní, ale jejím synům a dvěma mistrům *damajského šarusahku* se rovnat nemohli.

Inevera zhluboka dýchala, aby našla svůj střed. Nejraději by si všechen svůj vztek a strach vybila na ní, ale Leesha Papírova za mužskou pýchu a hloupost nemohla. Nepochybně se snažila Par'chinovi nápad se soubojem rozmluvit, stejně jako se Inevera snažila přesvědčit Ahmanna, aby Par'chinovu výzvu nepřijímal.

Možná byl jejich souboj nevyhnutelný. Třeba Ala nemohla strpět dva Osvoboditele. Jenže teď nebyl žádný a to bylo mnohem horší.

Bez Ahmanna se krasijská soudržnost rozdroíl a *damaji* se budou vyžívat v hašteřivých půtkách. Pobijou Ahmannovy *damské* syny, pak se obrátí proti sobě a šarak ka pošlou do bezedných hlubin.

Inevera se zadívala na madžáhského damaji Aleveraka, který byl největší překážkou Ahmannova vzestupu k moci a jedním z jeho nejceněnějších rádců. O jeho věrnosti Šar'damovi Ka sice nebylo pochyb, ale to by mu nezabránilo zabít Madžiho, Ahmannova madžáhského syna, aby nemohl připravit o post Aleverakova syna Aleverana.

Nějaký následník by snad kmeny dokázal sjednotit, ale kdo? Žádný z jejich synů není na tento úkol připraven, řekly kostky, ale oni se na to tak dívat nebudou, a jakmile by jednou získali byť dočasnou moc, už se jí nikdy dobrovolně nevzdají. Jayan a Asome spolu vždycky soupeřili a k oběma se budou stahovat silní spojenci. Jestli nerozervou její lid *damaji*, tak to za ně asi udělají její synové.

Inevera beze slova přešla do kruhu, kde ještě před chvílí probíhalo klání dvou možných Osvoboditelů. Po obou dvou zůstala na zemi krev; Inevera si přiklekla, přikládala ruce na zkrvavená místa, do vlhkých rukou brala kostky a třásla s nimi. Krasijci se kolem ní semkli do kruhu tak, aby Žírňané zůstali vně.

Ineveriny kostky, vyřezané z kostí démonského prince a potažené elektrem, byly tou nejmocnější sadou, jakou kdy nějaká *dama'ting* vlastnila od dob první Damaje. Kypěly mocí a divoce žhnuly do tmy. Hodila, prorocké chrany zahořely, svým osobitým nadpřirozeným způsobem kostky zastavily a utvořily vzorec symbolů, v němž mohla číst. Většina lidí by v nich žádný význam nenašla. Dokonce i *damy'ting* se přely o výklady vrhů, ale Inevera je dokázala číst plyně jako slova na pergamentu. Byly jí průvodcem po desítky let nepokojů a převratů, ale jak se často stávalo, odpověď byla mlhavá a nepřinášela valnou útěchu.

-Není žádného vítěze.-

Co to znamená? Zabili se při pádu oba? Zuří souboj dole dál? Tisíce otázek jí vířilo hlavou a Inevera vrhla zase, ale výsledný hod byl stejný, což ostatně čekala.

„Tak co?“ zeptala se ta severská děvka. „Co říkají?“

Inevera skousla ostrou odpověď s vědomím, že to, co teď řekne, bude rozhodující. Nakonec usoudila, že pravda – či přinejmenším víceméně pravda – je stejně dobrá odpověď jako každá jiná, hlavně když udrží na uzdě ctižádostivé nápady, které se rojí kolem ní.

„Že není žádného vítěze,“ odpověděla. „Boj dole pokračuje dál a jen Everam ví, jak skončí. Musíme je najít, a to rychle.“

Sestup z hory trval hodiny. Tma je nebrzdila – všichni z této vybrané skupiny dokázali vidět pomocí magické záře – ale na stopě jim teď byli skalní a kamenní démoni, kteří dokonale splývali s horským úbočím. Na obloze kroužili vrískající větrní.

Rojer vytáhl housle a vyluzoval ze strun tklivé tóny *Písně Ubývání*, aby se od nich *alagai* drželi dál, Amanva rozezněla svůj hlas a přidala se k němu a jejich hudba, posílená *hora-magii*, se rozlévala daleko do noci. I ve vichřici beznaděje, která ohýbala palmu jejího středu až k prasknutí, v sobě Inevera nacházela pýchu na umění své dcery.

Plášť prazvláštní magie syna Jessumova je sice chránil před *alagai*, ale i tak to byla zdlouhavá cesta. Ineveru svrběly prsty touhou vytáhnout zpoza pasu elektrovou hůlku, smést demony z cesty a běžet za svým manželem, ale jednak nechtěla svou moc odhalit před seveřany, a jednak by tím jen přilákala ještě víc *alagai*. A tak musela držet pomalé tempo, které udával Rojer, přestože Ahmann s Par'chinem v nějakém zapadlém dolíku mezitím můžou vykrváčet k smrti.

Vyhнала ty myšlenky z hlavy. Ahmann je Everamův vyvolený. Musí věřit, že ve chvíli nejvyšší nouze obětuje Everam na svého Šar' damu Ka nějaký zázrak.

Je naživu. Musí být naživu.

Leesha jela mlčky a dokonce i Thamos byl natolik ohleduplný, že ji nerušil. Hrabě s ní sice sdílel lože poměrně často, ale tak jako Arlena ho nemilovala. Nebo jako Ahmanna. Pohled na jejich souboj jí rval srdce.

Arlen očividně nasadil veškeré trumfy, a kdyby to bylo na ní, nejednala by jinak. Ale Arlenova ztrápená duše přece jen našla v poslední době trochu klidu a Leesha doufala, že si Arlen vynutí na Ahmannovi uznání převahy a ukončí souboj beze smrti.

Leknutím vykřikla, když Ahmann bodl Arlena Kadžiho kopím – pravděpodobně jedinou zbraní na světě, která mu mohla ublížit. V tom okamžiku došlo v souboji ke zvratu a její vztek na Ahmanna se málem přetavil v nenávist.

Ale když je Arlen raději oba svrhl z útesu, než aby prohrál, a Ahmann jí zmizel z očí, útroby se jí sevřely. Dítěti pod srdcem nebylo ještě ani osm týdnů, ale když jeho otec padal do tmy, Leesha by mohla přísahat, že kope.

Za poslední rok se Arlenova moc ještě zvětšila. Někdy jí připadalo, že není nic, co by nedokázal, a dokonce i ona váhala, jestli by to nakonec přece jen nemohl být Osoboditel. Dokázal se dokonce ochránit před útokem tak, že se prostě rozplynul. To Ahmann nedokázal.

Ale i Arlen měl své meze a Ahmann napínal Arlenovy možnosti způsoby, které nikdo nečekal. Leesha si živě pamatovala na ten pád před pouhými pár týdny, po němž zůstal Arlen bezvládně ležet na kotlinské dlažbě s lebkou prasklou, jako když se vařeným vejcem klepne o stůl.

Kéž by se za nimi Renna tak nehnila. Ta žena o Arlenových plánech něco ví. Víc, než říká.

Ještě ani nesestoupili na úpatí hory, a už se zase vraceli, aby se vyhnuli průsmyku střeženému zvědy z obou vojsk. Válka možná byla nevyhnutelná, ale ani jedna strana netoužila s ní začít zrovna tuto noc.

Horské stezky se klikatily a většily. Nejednou se musela Inevera radit s kostkami, kudy dál – zatímco ostatní netrpělivě čekali, ona klečela na zemi a zkoumala hod. Leesha nesmírně toužila vědět, co Inevera

v té změti symbolů vidí, ale už věděla dost na to, aby nepochybovala, že věštbé symboly mají svou platnost.

Už se blížilo svítání, když našli první Šandžatovu značku. Inevera přidala do kroku, ostatní zrychlovali s ní, a zatímco obzor začal nabírat purpurový odstín, hnali se všichni po cestě jako o závod.

Pozorovatelé rozmístění na úpatí si jich nevšimli, jen Ineveriny osobní strážkyně Ašia a Šanva se nikým neviděny vyplížily do svahu a mlčky se k nim připojily. Ten žirňanský princ si je podezřívavě změřil, ale když zjistil, že to jsou ženy, jen přezíravě potřásl hlavou.

Konečně dorazili k Renně a Šandžatovi, kteří na ně už čekali a ostražitě se navzájem hlídali. Šandžat rychle došel k Ineverě, přirazil si pěst na hrud a uklonil se. „Zde stopa končí, Damajo.“

Sesedli a šli za válečníkem o kousek dál, kde uviděli dílek velikosti vzrostlého muže. Hlína a roztráštěné kameny vypovídaly o síle dopadu a země byla postříkaná krví, ale také tam byly otisky nohou – známky pokračujícího boje.

„Šli jste po stopách?“ zeptala se Inevera.

Šandžat přikývl. „Mizí nedaleko odtud. Myslel jsem si, že než zajdeme s pátráním příliš daleko, bude lepší vyčkat na další pokyny.“

„Renno?“ zeptala se Leesha.

Par'chinova *Dživa Ka* hleděla na zkrvavený důlek, oči se jí leskly, mocná aura byla nečitelná. Odevzdaně přikývla. „Prohledávali jsme okolí několik hodin. Jako kdyby jim narostla křídla.“

„Že by je odnesl větrný démon?“ troufla si Wonda.

Renna pokrčila rameny. „Možné to je, ale uvěřitelné těžko, řekla bych.“

Inevera přikývla. „Mého svatého manžela by se žádný démon nemohl ani dotknout, pokud by on sám nechtěl.“

„A co je s kopím?“ ozval se Jayan. Inevera se na něj trpce podívala. Nebylo pro ni žádným velkým překvapením, že jejího nejstaršího syna zajímá víc osud posvátné zbraně než vlastního otce, ale stejně ji to rozesmutnilo. Asome měl alespoň tolik zdvořilosti, aby si nechal takové myšlenky pro sebe.

Šandžat zavrtěl hlavou. „Po svatě zbrani nikde ani stopy, Šarúme Ka.“

„Je tu čerstvá krev,“ podotkla Inevera a zahleděla se na obzor. Od svítání je dělily už jen minuty, ale jedna věštba by se jí ještě mohla

podařit. Sáhla do svého *hora-váčku*, a když si šla kleknout ke zkrvavené proláklíně, svírala kostky tak pevně, až se jí hrany bolestivě zarývaly do dlaně.

Jindy by se neodvažovala vystavit citlivé kostky dokonce ani šeru před rozbřeskem. Přímé sluneční světlo by démonské kosti zničilo docela a dokonce i nepřímé světlo by mohlo napáchat trvalé škody. Nicméně elektrum, kterým je potáhla, je chránilo na nejjasnějším slunci. Stejně jako u Kadžiho kopí, i jejich moc na světle sice rychle slábla, ale až padne noc, budou se moci zase nabít.

Vztáhla ruku a zjistila, že se jí třese. Musela několik vteřin zhluboka dýchat, aby našla svůj střed, a pak si již podruhé této noci zvlhčila dlaně krví svého manžela, aby s její pomocí pátrala po jeho osudu.

„Požehnaný Everame, Stvořiteli všeho, dej mi vědět o sociích, kteří zde bojovali, o Ahmannu asu Hoškamin am’Jardir am’Kadží a Arlenu asu Jeph am’Sedlák am’Řička. Snažně tě prosím, řekni mi, jaký osud je postihl a jaké osudy je čekají.“

Moc jí zatepala v prstech, Inevera hodila a pozorně se na vrh zadívala.

Když byly kostky dotazovány na věci, které se dějí nebo děly, promlouvaly se strážlivou, byť často tajuplnou jistotou. Ale budoucnost je vždycky proměnlivá a písky se přesypají s každým rozhodnutím. Kostky skýtaly náznaky jako poutní značky na poušti, ale čím dále se člověk díval, tím více se stezky rozcházely, až se člověk v dunách ztrácel docela.

Ahmannova budoucnost byla vždycky plná rozcestí. Budoucností, kde na svých bedrech nesl osud lidstva, i budoucností, kde bídne zhynul. Nejběžnější byla smrt v drápech *alagai*, ale vždycky se objevily i nože v jeho zádech a kopí namířená na jeho srdce. Vždycky se našli tací, kteří by za něj dali život, i tací, kteří jen číhali na okamžik, kdy ho zradit.

Mnohé stezky teď byly uzavřeny. Ať se stalo, co se stalo, Ahmann se hned tak nevrátí a pravděpodobně se nevrátí vůbec. Při tom pomyšlení jí sevřel útroby chladný strach.

Ostatní zadržovali dech a čekali na její slova. Inevera věděla, že na tom, co teď řekne, záleží osud jejího lidu. Vzpomněla si, co jí kostky řekly kdysi před lety:

-Osvoboditelem se člověk nerodí. Osvoboditelem se člověk stane.-

Jestli se k ní Ahmann nevrátí, stvoří jiného Osvoboditele.

Přehlédla myriády zhoubných osudů, které na její lásku číhaly, a vybrala si jeden z těch zbývajících. Ten jediný, který jí umožní podržet si moc, dokud nebude nalezen vhodný nástupce.

„Osvoboditel se dostal z našeho dosahu,“ řekla nakonec. „Pronásleduje démona do samotných bezedných hlubin.“

„Takže Par'chin je nakonec přece jen démon,“ usoudil z toho damaji Ašán.

Nic takového kostky sice neřekly, ale Inevera přikývla. „Vypadá to tak.“

Gared si odplivl. „Řekla ‚Osvoboditel‘. Neřekla ‚Šar'dama Ka‘.“

Damaji se k němu obrátil a upřel na něj pohled, jaký by člověk věnoval hmyzu při úvaze, jestli mu stojí za tu námahu ho rozmáčkout. „To je jedno a to samé.“

Tentokrát si odplivla Wonda. „To teda není, do Jádra.“

Jayan chtěl zakročít a už se po ní rozmachoval pěstí, ale v tu chvíli se do toho vložila Renna Jirchářova osobně. Chrany na jejím těle se rozhořely a dokonce i Ineverin prchlivý nejstarší syn usoudil, že bude lepší ji nedráždit. Nijak by mu neprospělo, kdyby ho právě před těmi muži, které musel přesvědčit, aby ho nechali převzít trůn, zbila žena.

Jayan se obrátil zase k matce. „A co to kopí?“ zaútočil.

„Ztraceno,“ odpověděla Inevera. „Znovu bude nalezeno až z vůle Everamovy a ne dřív.“

„Takže to prostě vzdáme?“ zeptal se Asome. „To ponecháme otce osudu?“

„Ovšemže ne.“ Inevera se obrátila k Šandžatovi. „Najdi znovu stopu a drž se jí. Jdi po každíčkém ohnutém stéblu trávy a převráceném oblázku. Bez Osvoboditele nebo bez spolehlivých zpráv o jeho osudu se nevracej, i kdyby ti to mělo trvat tisíc let.“

„Ano, Damajo.“ Šandžat se udeřil pěstí do hrudi.

Inevera se obrátila k Šanvě. „Jdi se svým otcem. Poslouchej ho a ochraňuj na jeho cestě. Jeho cíl budiž i tvým cílem.“

Dívka se mlčky uklonila. Ašia jí stiskla rameno, podívaly se jedna druhé do očí a pak už byl otec s dcerou pryč.

Leesha se obrátila k Wondě. „Ty se tady taky porozhlédni, ale do hodiny budeš zpátky.“

Wonda se ušklíbla. Vyzařovala z ní sebedůvěra, která plnila Ineveru závisť. „Nemám v úmyslu je stopovat, až mi z toho zešediví vlasy. Osvoboditel přichází a odchází, ale on se zase vrátí, uvidíš.“ A vzápětí i ona byla pryč.

„Jdu taky,“ prohlásila Renna, ale Leesha ji chytila za loket.

Dívka ji zlostně sjela pohledem. Leesha Rennu rychle pustila, ale necouvla. „Zůstaň ještě chvílku, prosím.“

Dokonce i seveřané se bojí Par'china a jeho ženy, zaznamenala Inevera a uložila si ten poznatek do paměti. Obě ženy poodešly, aby si mohly promluvit soukromě.

„Ašáne, pojď se mnou,“ podívala se Inevera na damaji. Poodešli spolu stranou. Ostatní se ještě neprobrali z ohromení.

„Nemůžu uvěřit, že je pryč,“ řekl Ašán dutě. Víc jak dvacet let si byli s Ahmannem jako bratři. On byl první *dama*, který podpořil Ahmannův vzestup až k postavení Šar'damy Ka, a bezvýhradně věřil v jeho božství. „Připadá mi to jako sen.“

Inevera šla rovnou k věci. „Musíš převzít Trůn lebek jako Andra. Ty jsi jediný, kdo na něj může usednout, aniž by rozpoutal válku, a také si ho udržet až do návratu mého manžela.“

Ašán zavrtěl hlavou. „V tom se mýlíš, Damajo.“

„Tak si to přál Šar'dama Ka,“ připomněla mu Inevera. „Složil jsi přísahu před ním a přede mnou.“

„To bylo pro případ, že by padl v bitvě při Ubývání a všem na očích,“ namítl Ašán, „a ne kdyby byl zabit Žírňanem na nějakém zapadlém horském srázu. Trůn by měl připadnout Jayanovi nebo Asomovi.“

„Řekl ti, že jeho synové nejsou připraveni na takové břímě,“ připomněla mu Inevera. „Myslíš si snad, že se to za posledních čtrnáct dní nějak změnilo? Mí synové jsou mazaní a vychytralí, ale moudří nejsou. Kostky předpověděly, že v boji o trůn rozpoltí Everamovu Štědrotu vedví, a i kdyby jeden nakonec vystoupal po zkrvavených schodech nahoru a usedl na trůn, tak z něj nevstane, až se jeho otec vrátí.“

„Pokud se vrátí,“ podotkl Ašán.

„Vrátí,“ prohlásila Inevera. „A pravděpodobně s celým Jádrem v patách. A až se vrátí, bude potřebovat, aby se na jeho výzvu shromáždilo veškeré vojsko Aly, a nebude mít čas ani chuť zabít svého syna jen proto, aby se dostal k vládě.“

„Mně se to nelíbí,“ povzdechl si Ašán. „Já jsem nikdy po moci neprahl.“

„Je to *inevera*,“ sdělila mu. „Tvá přání jsou vedlejší a právě tvá pokora před Everamem je důvodem, proč to musíš být zrovna ty.“

„Hod' sebou,“ řekla Renna, když ji Leesha odvedla stranou. „Už jsem ztratila dost času tím, že jsem na vás čekala. Někde tam venku je Arlen a já ho musím najít.“

„Démonské lejno musíš,“ odsekla Leesha. „Moc dobře tě neznám, Renno, ale dost na to, abych věděla, že bys na mě nečekala ani deset vteřin, kdyby byl tvůj manžel opravdu nezvěstný. Ty a Arlen jste to měli celé domluvené předem. Kam šel? Co udělal s Ahmannem?“

„Chceš snad říct, že lžu?“ zavrčela Renna, svráстила obočí a zařala pěsti.

Z nějakého důvodu ten vzteklý výbuch Leeshe jen potvrdil, že měla pravdu. Pochybovala, že by ji ta dívka doopravdy udeřila, ale stejně sevřela v prstech špetku oslepujícího prášku rozhodnutá jej v případě potřeby použít.

Prozatím ani nezvýšila hlas. „Prosím,“ řekla. „Jestli něco víš, pověz mi to. Přisahám při Stvořiteli, že mi můžeš věřit.“

Renna se maličko uklidnila a zařaté pěsti povolily, ale ruce nespustila. „I kdybys mi prohledala kapsy, žádnou odpověď tam nenajdeš.“

„Renno.“ Leesha měla co dělat, aby zachovala klid. „Já vím, že jsme náš vztah začaly špatně. Ty máš málo důvodů mít mě ráda, ale tohle není hra. Jestli něco tajíš, ohrožuješ tím všechny.“

Renna se posupně uchechtla. „Jestli tohle není noc, co si stěžuje na tmu.“ Bodla Leeshu prstem do hrudi tak tvrdě, že ji o krok odstrčila. „Zrovna ty, která nosíš v břiše dítě toho pouštního démona. A ty si myslíš, že tohle lidi neohrožuje?“

Leesha cítila, jak jí tuhou rysy, ale nechtěla Renně tu domněnku potvrdit mlčením, lepší bylo rovnou přejít do útoku. Tiše na Rennu zasýčela: „Kdo ti napovídal takové nesmysly?“

„Ty,“ odsekla Renna. „Já slyším motýla mávat křídly přes celé pole. A Arlen taky. Oba jsme slyšeli, co jsi říkala Jardirovi. Ty nosíš jeho dítě a hraběte si držíš, jen abys z toho neměla ostudu.“

Což byla vcelku pravda. Pitomý matčin výmysl, na který Leesha tak hloupě přistoupila. Těžko mohla počítat s tím, že ten podvod vydrží déle než do narození dítěte, ale bylo to alespoň sedm měsíců na přípravu nebo na útěk do nějakého úkrytu, než si Krasijci pro její dítě přijdou.

„To je jen o důvod víc, proč potřebuju vědět, co se s Ahmannem stalo,“ odpověděla Leesha. S nechutí zaznamenala, že se jí do hlasu vloudil prosebný tón.

„Nemám potuchy,“ odpověděla Renna. „Ztrácím čas, který bych měla věnovat pátrání.“

Leesha přikývla, poznala, kdy je poražena. „Prosím, neříkej to Thamosovi,“ požádala Rennu. „Řeknu mu to ve správný čas sama, čestně

slovo. Ale ne teď, když máme jen pár mil odtud polovinu krasijského vojska.“

Renna si odfrkla. „Nejsem dnešní. Ostatně – jak vůbec mohla taková kořenářka jako ty otěhotnět? I pitomá husa Jirchářova ví, kdy skončit.“

Leesha sklopila oči, už nedokázala dál snášet Rennin upřený pohled. „Sama se ptám.“ Pokrčila rameny. „Dějiny jsou plné lidí, jejichž rodiče si dávali pozor.“

„Já se neptám na dějiny,“ odsekla Renna. „Já se ptám, proč má ta nejchytřejší žena z Kotliny v hlavě piliny. Copak ti nikdy nikdo neřekl, jak se dělají děti?“

Leesha vztekle zaprskala. Ta dívka měla pravdu, ale neměla žádné právo ji soudit. „Když ty mi neříkáš své tajnosti, tak já taky nemám žádný důvod se ti svěřovat.“ Mávla rukou do dálky do údolí. „Jdi. Dokud budeš na dohled, tak předstírej, že Arlena hledáš, a pak si jdi za ním. Já ti bránit nebudu.“

Renna se usmála. „Jako kdybys mohla.“ Mihla se a byla pryč.

Proč jsem si ji jen tak pouštěla k tělu? přemítala Leesha, ale její prsty sklouzly k břichu a věděla proč.

Protože měla pravdu.

Když se Leesha poprvé líbala s Ahmannem, byla opilá couzi. Neměla v úmyslu s ním to první odpoledne spát, ale ani se nebránila, když ji chtěl. Hloupě předpokládala, že dokud nebudou svoji, tak si dá pozor, jenže to Krasijci považovali za hřích. Cítila, že si pozor dát nechce, a mohla se ještě odtáhnout. Jenže v hloubi duše to chtěla taky. Chtěla v sobě cítit muže a nemyslet na to, co z toho bude. Byla to vášeň, kterou si užívala k vlastnímu potěšení.

Chtěla si ještě té noci uvařit madoninu korunku, jenže místo toho ji unesli Ineverini pozorovatelé a na závěr noci bojovala po Damajině boku s mozkovým démonem. Na druhý den si sice vzala dvojitou dávku a od té doby pila madoninu korunku pokaždé, když spolu leželi, ale jak říkávala její učitelka Bruna: „Někdy si silné dítě cestičku najde, ať děláš, co děláš.“

Inevera hltala očima toho žirňanského šlechtice, Thamose. Byl to urostlý chlap, vysoký a svalnatý, a nepostrádal jistý půvab. Pohyboval se jako válečník a zrovna teď stál před Ašánem.

„Předpokládám, že budeš chtít svým vojákům nařídit, aby prohledali údolí,“ řekl.

Ašán přikývl. „A ty to budeš chtít nařídit svým.“

Thamos rovněž přikývl. „Každý stovku?“

„Pět set,“ navrhl Ašán, „a přerušení *dominu šarúm*.“ Inevera viděla, jak ten šlechtic zatíná čelisti. Pět set mužů neznamenal pro Krasijce nic, jen maličký zlomek Osvoboditelova vojska, zatímco pro Thamose to bylo víc mužů, než by byl ochoten postrádat.

Ale beztak mu nezbylo než souhlasit, a tak na to přistoupil. „Jak mám vědět, že tví válečníci příměří dodrží? To poslední, co by nám teď ještě chybělo, je změnit toto údolí ve válečné pole.“

„Mí válečníci si nechají závoje vytažené i teď ve dne,“ odpověděl Ašán. „Dostanou rozkaz a neodváží se ho porušit. To spíš tvoji muži mi dělají starosti. Nerad bych viděl, aby díky nějakému nedorozumění někdo z nich přišel k úhoně.“

Šlechtic zlostně zaprskal. „Myslím, že pak by tu bylo zraněných víc než dost. Jak nám můžou zakryté obličejе zaručit mír? Muž se zakrytým obličejem nemá obavy z postihu.“

Ašán zavrtěl hlavou. „Je opravdu s podivem, že takoví barbaři jako vy přežívají v noci tak dlouho. Muži si pamatují podle obličejе ty, kdo jim ublížili, a na taková nepřátelství se těžko zapomíná. My v noci nosíme závoje, aby mohli všichni bojovat jako bratři a nedbat na krevní mstu. Pokud si tví muži zakryjí obličej, nebude se v tomto Everamem prokletém údolí prolévat žádná další krev.“

„Dobrá,“ souhlasil šlechtic. „Dohodnuto.“ Stroze, krátce naznačil poklonu – menší projev úcty k muži, který ho tucetkrát převyšoval, už ani naznačit nemohl – obrátil se a rázně odešel. Ostatní Žírňané šli za ním.

„Za tuhle neúctu nám severané zaplatí,“ zavrčel Jayan.

„Možná,“ odpověděla Inevera, „ale ne dnes. My se teď musíme vrátit do Everamovy Štědroty a to rychle.“